

Регина мълчаливо и безшумно водеше своето домакинство. Когато влизаше въ стаята, тя го не поглеждаше, въ случай, че той се обърнеше къмъ нея за нѣщо, тя винаги се плашеше, ала нейнитѣ свѣтливи и кжси отговори бѣха винаги ясни, пълни и доказваха, че тя е сумѣла да улови въ неговитѣ въпроси най-сжщественото.

Понѣкога по цѣли дни тѣ минуваха единъ до други, безъ да размѣнятъ нито дума.

Толкозъ по често той започна незабѣлѣзано да я наблюдава, да я слѣди, когато нареждаше масата, и гледаше подирѣ ѝ, когато излизаше изъ кжщи и изчезваше въ хресталацитѣ.

Често питаше себе си: съ що ли сж заняти нейнитѣ мисли? За какво ли мисли всѣки день? Нима е възможно прѣзъ цѣлия си животъ да е занята само съ неговата особа, съ единъ човѣкъ, съ когото тя нѣма нищо общо, който не умѣе да я привърже къмъ себе си и до сега даже не ѝ е заплатилъ нито пара?

Въ такива минути него го бѣше срамъ, за гдѣто тѣй студено приемаше нейнитѣ великодушни услуги. Той си даваше дума да я срѣщне любезно и да бжде по-разговорливъ, та и тя по-малко да чувствува тежестта на своето положение.

Но нѣкаква неопрѣдѣлена свѣтливостъ му бъркаше да изпълни това си намѣрение. Той вече не я мразеше. Отвращението му къмъ нея изчезна, откато забѣлѣза нейната непрѣкжсната, безкористна грижа за него. При все това, нѣщо му бъркаше да говори свободно съ нея. Между него и нея имаше нѣщо обвито съ таинствена мѣгла, което я отдалечаваше отъ него. Съ нея му бѣше страшно.

Сѣкашъ, надъ нея летѣше духътъ на баща му и съ своето ужасно присжтствие му свѣрзваше езика. Дали позорътъ, що тя носеше съ себе си, бѣше я облѣкълъ въ това таинствено очарование, или голѣмояо нещастие ѝ при-